

Sellepärrast nüüd affas Zuhhan wenda wihtama, ja temmale lahjo teggema, kus ta ialdes jõudis, ja wõimalil olli.

Issa näggi ja teadis küll, mis seisusfes poiad ellasid, nomis sagedaste noremad, et ta omma kurjusse jättaks; agga ei issa sõnna egga emma palwed möedund middagi. Zuhhan jäi omma sõgedusse sisse, wenna waenlaseks, fenni kui wannematte kannatus otša lõppes. Üks õhto, kui ta jälle olli wennale puksi ja isale suurt lahjo teinud, ütles issa temmale: „kule mo poeg, ma nään, sinna ei leppi enam minno jures ellada, ma ei julge sind ka mitte kauem koddo piddada; minne siis parrem maeast wälja wõerast tenima, ehk sa saad wõerastega parrem korda, kui ommadega. Ei ma sind sellepärrast mahha jätta, ma tahhan sind aidata, ja sulle, kui sa isse perremehheks ihaldad sada, ni paljo ommast warrast jaggada, et sa ennast asjutada wõid. Zürripäine jä weel seia, siis minne. Ma ei aia mitte sind wäggise; põra ennese meelt, siis olled jälle minno armas poeg ja jääd kojo.“

Wannamees lotis, et poeg teoda pallub ja tõutab, meelt parrandada, agga poeg ei wõtnud issa fanna mitte süddamesse, waid läks põrnitsedes ütselt wälja. Se teggi wannemattele suurt süddame wallo. Kustas olli wägga kurb selle ülle, ja palus wannemaid ärdaste, wenda mitte maiast wälja

aiada.“ Minna ei aia tedda mitte, temma aiab ennast isse. Mõtke selle asja järrele. Kas se kõlbab temmaga koos ellada, kui temma allati riidleb ja keik wasto otša teeb; kui temma omma kurja süddant ei tallitse, ja sind, kes sa temmale pahha põlle teinud, igga pääw kiusab? On sedda weel piisut, et temma küni täie heino metsas ärra põlletas, ja siis sinno peäle lükkas? Kas ma otan fenni kui ta suremat lahjo teeb?“ Kustas lohtus opis ärra, kui kuulda sai, et heina küini metsas ärrapõllend; küsis siis: kuddas se põllema hakkas? „Eks Zuhhan pistnud tedda põllema. Sinna olled piibuga küni jures olnud, püdis temma walletada, ja olled holetusfega tuld heinte sisse pillanud; agga wanna Rehhe Zürri, kes metsas puid weddamas olli, näinud omma silmaga, kui Zuhhan tuld küini pannud. Kustas tunnistas, et ta küll hommiko aial piibuga küni jures on olnud, agga mitte küni sisse sanud, ja et ta üllepea seal mitte põlle piipo suitsetand.“ Minna tean keik, ütles issa, ja sellepärrast on minno meel ni haige, et temma sind piitab minno ja emma wasto laimata. Rahkume siis ühhe teisest, enne kui surem õnnetus sünnib.“

Talwe lõppes otša, kewwade jõudis kätte ja sulatas lumme ja jäitosse ärra. Wenna wihta wenna wasto olli kõrwem kui jä, ja külmem kui lummi; temma ei sulland mitte, et küll wannemad omma armo palle öela poia ülle lassid paista.